

מקום ראשון במקצה תלמידי י"ג-י"ב

משחק החיים

דביר שטרית, כיתה י"ב

השנה 1955. המשחק האחרון של ליגת קדם ה-N.B.A יוצא לדרך. אני בהרכב הפותח. המשחק הזה ישפיע על כל המשך הקריירה שלי ככדורסלן. ציידים כישרונות רבים מסתתרים בין יציעי האולם המלאים עד אפס מקום, כאן, בלוס אנג'לס. אם אאכזב, כנראה שלא אזכה להעפיל לליגת ה-N.B.A. והחלום הכי גדול שלי יתפוגג. לא תהיה לי הזדמנות שניה. אני חייב להצליח היום!

קוראים לי דוד. נולדתי בשנת 1934 בגרמניה הנאצית. היו לי שני אחים ושתי אחיות. אני הקטן מכולם. האנטישמיות כלפי משפחתי הייתה קשה, על אף שהיינו יהודים למחצה, רק אימי הייתה יהודייה.

שריקת הפתיחה מבשרת כי המשחק מתחיל. הכדור הראשון מגיע אליי, אני מוסר אותו לחברי ג'יימס ורץ לתפוס עמדה אסטרטגית לקליעה לסל, אני מטעה את השומר שלי ומקבל כדור. יש לי המון זמן להתרכז. אני חייב להוכיח לציידים הכישרונות כי לא סתם מכנים אותי "הצלף", (The-Sniper) אני לוקח נשימה קצרה, מכוון, יורה את הכדור - סל! כל הקהל על הרגליים. הקבוצה שלי מובילה 0-3. עוברות מספר דקות ואני מקבל כדור נוסף. אני מכוון, נושם, יורה ו...סל!! אני מרגיש מצוין. אני יוצר בינתיים רושם חיובי על ציידים הכישרונות. אני מביט בקהל הרב המריע ולפתע אני רואה ביציע הימני קומץ קטן של אוהדים מחזיק דגל עם צלב קרס ומנופף אותו בחשאי לעברי. מהרגע שזווית עיניי קלטה את צלב הקרס, הרגשתי איך חולשה מאיימת למוטט אותי. ניסיתי לומר לעצמי "אין מצב, זה כבר מאחורי. אני לא יכול לתת לזה להרוס לי, בטח לא עכשיו. אני חייב להתרכז במשחק". אך לא הייתי מסוגל, זה גדול ממני ומאיים להכריע אותי. חברי לקבוצה, ג'יימס, מסר לי כדור במצב נוח לקליעה לסל. נשמתי, כיוונתי, יריתי... הכדור בחוץ! הכדור היה רחוק מהטבעת. ג'יימס נתן לי טפיחה על השכם שמשמעותה "לא נורא, לא קרה כלום..." אך אצלי קרה משהו. מאותו רגע שחזו עיניי בדגל הנאצי המתנופף לעברי, הרגשתי כי אני בעולם אחר ואלפי זיכרונות ילדות קשים התרוצצו בתוכי. גם את שאר הזריקות שזרקתי החטאתי, ובנוסף לא הייתי מרוכז כלל בהגנה. מצבי גרם ליריב להצליח לקלוע לסל בקלות יתרה.

אנחנו יוצאים למחצית כשקבוצתי מזנבת בחמש עשרה נקודות על פני היריב. המאמן שלי ג'פרסון ראה אותי יושב על הספסל כשראשי מורכן והבין שמשוהו לא כשורה אצלי. הוא לקח אותי הצידה וניסה לברר מה קרה לי. לא רציתי לשתף אותי בחוויות העבר, בזיכרון השואה המכה בי ובקומץ האוהדים שבקהל אשר הציף אצלי רגשות סוערים. המאמן לא ויתר, הוא התעקש להבין מה עובר על השחקן המצטיין שלו. סיפרתי לו על כך שמתנופף דגל עם צלב קרס בקהל באחד היציעים. המאמן היה נסער. הוא ביקש ממני לסמן לו את מקום

מושבים ומיד פנה לצוות האבטחה ודרש מהם לאסור את אותו קומץ אוהדים. כעשרה שוטרים התנפלו עליהם, אזקו אותם והוציאו אותם אל מחוץ לאולם. גם המראה של אנשים כפופים, אזוקים ומובלים החוצה הוסיף לאווירת הנכאים שהשתלטה עליי. המראה הזכיר לי איך הנאצים הרביצו לאחיי הגדולים, התעללו בהם ולקחו אותם מהגטו הרחק ממני בעוד אני מציץ בהם ממקום המחבוא שהכינו לי אחיי, חסר אונים ודומע. מאותו רגע נותק הקשר איתם לעולמי עד.

בגטו פגשתי את אחיותיי לעיתים רחוקות, אך גם סופן הגיע. אחיותיי נשלחו במשלוח ואינני יודע מה עלה בגורלן. אבא נשאר בגטו. נאלצתי לראות את ההתעללות הקשה והעבדות שגזרו הנאצים על אבי, את המסע הכבד, הפיזי והנפשי שנאלץ לשאת. נזכרתי איך הצלתי את חיי אמי בדרך ניסית וגלויה, אך לא היה לי זמן להמשיך ולחשוב על זה כי המחצית השנייה הייתה בפתח.

המשחק המשיך. הקבוצה שלי נראית הרבה יותר טוב וגם אני מרגיש טוב יותר. אנחנו מצמצמים את ההפרש לשלוש נקודות בלבד. 15 שניות אחרונות נותרו למשחק והפער נותר כשהיה, 92-95 לקבוצה היריבה. הכדור האחרון מגיע אליי. אני מתחמק מהשומר שלי בהטעיה מרהיבה ומתכוון לזריקה. נותרו עוד שמונה שניות. אני מכוון נושם ובזווית העין אני מזהה את אותו קומץ אוהדים, אולי אותם אוהדים מקודם, או אולי חדשים, שולחים לעברי קללות נמרצות ומצדיעים את ההצדעה הידועה לשמצה. ברגעים אלו שוב רצות לי בראש תמונות על אמא שלי. שקלתי למסור את הכדור לחברי ג'ימס שיזרוק במקומי וכך עשיתי, אך לג'ימס היו תכניות אחרות. הוא מסר לי את הכדור בחזרה בשלב בו נשאר עוד כארבע שניות לסיום המשחק. לא יכולתי למסור בחזרה מכיוון שלא היה די זמן למסירה ולזריקה ולכן החלטתי שעליי לקחת את הזריקה האחרונה שתכריע את המשחק, על אף שאני לא במיטבי. לרגע עלה בי הזיכרון הגורלי, כשאחד הנאצים לקח את אמי ועוד כמה יהודים ממחנה ההשמדה ליער על מנת "להשתעשע" בהם. ואני, ילד בן שש שנים וחצי, עקבתי אחריהם, הרמתי מן האדמה אבן גדולה, נשמתי, כיוונתי, יריתי ובמרחק של כ-20 מטר, צלפתי בדיוק בראשו, שניות לפני שעמד להורגם. הוא התעלף ובכך ניצלו חייה של אימי ושל עוד כמה יהודים. עכשיו אני מסתכל על הטבעת ויודע שאם הזריקה הזאת תיכנס, צייד הכישרונות של קבוצות ה-N.B.A. ישכחו מן המשחק הנוראי שהצגתי ויביעו בי עניין וככל הנראה אזכה לשחק בליגת ה-N.B.A. ולהגשים את חלום ילדותי. ידעתי גם שאם אחטיא החלום יתרחק ממני. אמרתי לעצמי - זה היעוד שלי! אם לפני 16 פגעתי, גם עכשיו אפגע. לקחתי נשימה ארוכה כיוונתי היטב יריתי ו...